

ЕЛИН ПЕЛИН ГЕРЧО

chitanka.info

Герчо ще одумам.

Те, Грозданка му е либе, па и она се бои, като го види у делник. Нескопосен, като попско чедо, проклет да е. Меча капа му над вежди, а под них две вълчи очи, с орлов поглед, що фърлят искри като от кютук бъдник. На пояса му кожен сиях с четири преградки, у всяка нож, а у среднята пищов кремъклия, що гърми като топ и рита като магаре, да простите. На бедро обесил тутуница, пуна с кескин тутун и с лютаци кремъци, а до него виси огнило, тежко до пол ока и люто като арнаутин. Воз колене превързал ногавици от язовги. Обул небричени царвули от див шопар, също като че стъпил на таралежи. Па кривака му да видиш — сърце че те свие: цяла суровица, накрайо с малюга, ете, да прощава ваша милост, колко главата ти. На бой — деветнадесет наснован, дълъг като велики пости и прав като лесков остен. Па опретнал ръце до лактите, а по них се опънали жили като въжета. Хеле като пойде на некъде — бегай да бегаме! Като се заклати на рамо с кривака, па като закричи... Махни! Пцета лаят, ч'а дор керемиди падат! Всичко живо из село се на крак дигне! Халетина! Хала, че речеш, го е родила, а то майка му е стрина Нена — женица, у шепа да я земеш.

Гроза му е първо либе и го обича толко, че би го втикнула на коса си, пад само челото, да е Герчо цвете. А пък да се яде или да се пие, она би премижала, па би го изпила със се капа и ногавици. А он нали е момче, брате, ни се пие, ни се яде, току сака да се либи...

Такъв е у делник Герчо. Е що чеш му — работник! Ама у празник да го видиш, ухо че си режеш, ама че кажеш: „Това не е он, синецо, таму нему“ Над вежди палупил, като тъмен облак, църна капа равница от ягне бозаиниче. Облекъл конопена кошуля с червени шевици-криволици, согърляк, висок чоперек и три пръста, шарен-везан, по краищата с клекавец, а на клекавецо тютюрмета треперят.

Воз кошулята му църно менте с бели конци нашарено от тегели на тегели, а на ръкавете дор до четири: един горе, един доле, един такъв, един по-такъв. Беневреци му от снег по-бели, па се лепнали на него, като излени. До колене навуе насукал, а отгоре им църни върви козиняви на гривици, на гривици. Па претегнал тънка половина с ален пояс, що очи пръска, па му спуснал отляво ресите на кичор, а опи гъсти, ситни, море да речеш, с ръка неловени.

А лицето му, ете, светнало, като това ясно слънце, па младо, па пълно, па оно! Душа да огрешиш, па да му завидиш! Майке!

Па като се хване на хорото на челото, па подскокне да му дзвекнат три реда верижници на бедра, оно го избие роса като сребрен кръсток на водици.

Па като навири глава, като скокне, па извика: „Ииии-н-й... тука ти е пато!“ Па като приситни! Море, мъртъв да си, па не мож утрая: че заскачаш като самодива! Бога ми ти казвам: дека Герчо хоро играе, трева нече да поникне и до... не знам кога.

Село се размири, свят се разонодя, бе брате. Моми луди полудяха за него. А Герчо се тая си знае: да лудува, па глава у ярем, санким у женило, да не туря. Хитър синец, проклето му сърце! Поразии прави, сякаш луд-лудее по момите, а кога му некоя спомене за такова, сети се де... да се уземат, он на жегла ударя и страни като вол от налбантница.

Ама и он че влезе у клопката! Хем знаете ли кой че му я курдише? — Гроздана, нане Джурова Грозданка, що е от грозде по-сладка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.